

အခန်း (၂)

ကလေးများကို နားလည်ခြင်း

အခန်း (၂)

ကလေးများကို နားလည်ခြင်း

သူငယ်တန်း ဆရာ၊ ဆရာမများသည် မိမိတို့ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရမည့် ၅နှစ်အရွယ် ကလေးများအား နားလည်နိုင်ရန် လိုအပ်ပါသည်။ ကလေးများသည် မည်ကဲ့သို့သော သူများဖြစ်သည်၊ မည်သည်တို့ကို လုပ်နိုင် စွမ်းရှိသည်၊ မည်ကဲ့သို့ ဖွံ့ဖြိုးသည်နှင့် မည်ကဲ့သို့ သင်ယူသည်တို့ကို သိရှိနားလည်ရန်အရေးကြီးပါသည်။ ဤကဲ့သို့နားလည်ခြင်းဖြင့် ကလေးများ ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများက စာသင်ခန်းတွင်း သင်ယူမှုလုပ်ငန်းများ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ သင်ယူမှုအထောက်အကူပစ္စည်းများ ရွေးချယ်ခြင်း၊ သင်ယူရန် ကူညီပံ့ပိုးခြင်းနှင့် ကလေးများ၏သင်ယူမှုကို အကဲဖြတ်ခြင်းတို့ကို ထိရောက်စွာဆောင်ရွက်နိုင်ပေမည်။

သူငယ်တန်းအရွယ် ကလေးများသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကျွမ်းကျင်မှုများစွာ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဘာသာစကား စွမ်းရည်များကို အသုံးပြုပြီး အခြားသူများနှင့် ဆက်သွယ်ပြောဆိုတတ်သည်။ စဉ်းစားတတ်လာပြီး စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်တတ်လာသည်။ ပြဿနာများကိုလည်း ဖြေရှင်းတတ်လာကြသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းချုပ်နိုင်မှု စတင်ဖွံ့ဖြိုးလာပြီး ယဉ်ကျေးမှုအရ လက်ခံနိုင်မည့် အပြုအမူများကိုလည်း သင်ယူတတ်မြောက်လာကြသည်။ အခြားသူများနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်လာကြသည်။ သင်ယူနိုင်စွမ်း မြင့်မားလာပြီး အရာရာကို စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ စူးစမ်းလိုစိတ်လည်း ပြင်းပြလာကြသည်။

ထို့ကြောင့် “ပီယာဂျေး”၏ အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးမှုဆိုင်ရာ သီအိုရီက ကလေးများသည် တက်ကြွသည်။ မိမိကိုယ်ကို လှုံ့ဆော်မှုရှိသည်။ သင်ယူနိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု ယူဆသည်။ ပညာရှင် “ဗီဂေါ့စကီ” ကလည်း

၎င်းယူဆချက်ပေါ် အခြေခံကာ အပြန်အလှန် ပြောဆို ဆက်သွယ်ခြင်းသည် ကလေးများ၏ သင်ယူမှုနှင့် ဖွံ့ဖြိုးမှုတို့တွင် အခြေခံကျသော အခန်းကဏ္ဍတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု မီးမောင်းထိုးဖော်ပြခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကလေးများသည် အချင်းချင်း၊ ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ လူကြီးများနှင့် အပြန်အလှန် ပြောဆိုဆက်သွယ်ခြင်းဖြင့် သင်ယူမှုနှင့် ဖွံ့ဖြိုးမှုဖြစ်ပေါ်သည်ဟု ထောက်ခံပြောဆိုခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဤဖြစ်စဉ်တွင် ဆရာ၊ ဆရာမများသည် ကလေးများသင်ယူမှုကို ပိုမိုချဲ့ထွင်ရန် အတွက် လူမှုဆက်ဆံရေးကို ပုံဖော်ရာ၌ အဓိကအခန်း ကဏ္ဍမှ ပါဝင်သည်ဟု ဖော်ပြနေသည်။ ကလေးများ၏ သိမှုနှင့် လုပ်ဆောင်နိုင်မှုကို နားလည်ခြင်းနှင့် ကြည့်ရှုလေ့လာခြင်းအပေါ်တွင် အခြေခံကာ ဆရာ၊ ဆရာမများသည် ကလေးများကို ဆွေးနွေးခွင့်၊

ပူးပေါင်းပါဝင်လုပ်ဆောင်ခွင့်၊ အပြန်အလှန် ပြောဆိုခွင့် စသည့် အခွင့်အလမ်းများ ရရှိစေသည့် သင်ယူမှုပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းကို ဖန်တီးပေးနိုင်သည်။ ပညာရှင် “ဂျွန်ဂျူဝီ” ကလည်း တက်ကြွသော သင်ယူမှုအတွက် စစ်မှန်သော အတွေ့အကြုံများ လိုအပ်သည်ဟု အလေးပေး ဖော်ပြခဲ့သည်။ ကလေးများသည် ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံများနှင့် စူးစမ်းလေ့လာမှု လုပ်ငန်းစဉ်များတွင် တက်ကြွစွာ ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခွင့်ရသောအခါ သင်ယူမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကလေးများအတွက် ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးရေးသည် အရေးကြီးကြောင်းနှင့် ကလေးများသည် စူးစမ်းလိုသော၊ တက်ကြွသော၊ ကျွမ်းကျင်မှုရှိသော သင်ယူသူများ ဖြစ်သည် ဟူသော ယူဆချက်များကို အထက်ဖော်ပြပါ သီအိုရီဆိုင်ရာ အချက်များက အလေးပေး ဖော်ပြခဲ့သည်။

၂. ၁ ကလေးများ သင်ယူဖွံ့ဖြိုးပုံ

ကလေးတစ်ဦး၏ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးမှုဟု ဆိုရာတွင် ကလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် စိတ်ဓာတ်ပါ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရမည့် အပြင် ကလေး၏ အသိဉာဏ်၊ အတွေးအခေါ်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှု၊ ကိုယ်ကျင့်တရား စသည်တို့၌လည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရပါမည်။ ကလေးများ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် ခံစားမှုတို့လည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် ရပါမည်။ ကလေးများ၏ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနှင့် သင်ယူမှုကို နားလည်ခြင်းဖြင့် ဆရာ၊ ဆရာမများက ကလေးများ အတွက် သင်ခန်းစာ ပြင်ဆင်ရာ၌လည်းကောင်း၊ ကလေးများကို ကူညီပံ့ပိုးရာ၌လည်းကောင်း၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော သင်ယူမှုအတွေ့အကြုံများပေးရာ၌ လည်းကောင်း အထောက်အကူပြုပါသည်။

- ကလေးများသည် ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပြီး သင်ယူမှုကို တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်းအဖြစ် ဆက်စပ် သင်ယူကြသည်။ ကလေးများ၏ ကိုယ်ခန္ဓာဖွံ့ဖြိုးမှု၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာဖွံ့ဖြိုး မှု၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့် အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးမှုစသည့် သင်ယူဖွံ့ဖြိုးမှု နယ်ပယ်အားလုံးသည် ဆက်စပ် ပေါင်းစည်းလျက်ရှိပါသည်။ ဖွံ့ဖြိုးမှုနယ်ပယ်တစ်ခုနှင့် တစ်ခုကြားတွင်လည်း အပြန်အလှန် သက်ရောက်မှု ရှိပါသည်။ ကလေးများသည် ထိုသို့ အပြန်အလှန် ဆက်စပ်နေ သော သင်ယူမှုနယ်ပယ်များကို ဘာသာရပ်အစိတ်အပိုင်းများထက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ပေါင်းစပ်သင်ယူမှု တစ်ခုအဖြစ် သိမြင်သည်။

- ကလေးများသည် အသိသညာသစ်များ တည်ဆောက်ရာ၌ တက်ကြွစွာ ပါဝင်ရသောအခါ အကောင်းဆုံး သင်ယူကြသည်။ ကလေးများသည် မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်အတွေ့အကြုံများဖြင့်

သင်ယူကြပြီး အရာဝတ္ထုများကို လည်း ကိုင်တွယ် လုပ်ကိုင်ကြသည်။ သုတေသနပြုချက်များအရ ကလေးများအား အာရုံငါးပါးနှင့် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသော အတွေ့အကြုံများကို သင်ယူစေရာ ၌ တက်ကြွစွာ ပါဝင်ရပါက ပို၍ မှတ်မိသည်။ ကလေးများ သည် မိမိတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အပြန်အလှန် ပြောဆိုဆက်သွယ်ခြင်းများကို စဉ်ဆက်မပြတ် တက်ကြွစွာလုပ်ဆောင်ရင်း သင်ယူ ဖွံ့ဖြိုး ကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကလေးများသည် အခြားသော ကလေးများနှင့်ရော လူကြီး များနှင့်ပါ အပြန်အလှန် ပြောဆိုဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ရင်းဖြင့် သင်ယူကြပါသည်။

ကလေးတိုင်း သင်ယူနိုင်စွမ်းရှိပြီး ကလေးတစ်ဦးချင်းစီသည် သင်ယူပုံနှင့်သင်ယူနှုန်း ကွဲပြား ခြားနားသည်။ ကလေးတစ်ဦးချင်းစီတွင် မတူညီသော အားသာချက်နှင့် အားနည်းချက်များ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာများသည် ကလေးတစ်ဦးတည်းပင်လျှင် နယ်ပယ်တစ်ခုတွင် အခြားနယ်ပယ်များထက်ပို၍ ဖွံ့ဖြိုးကြသည်ဟု နားလည်ထားရန် လိုအပ်ပါသည်။ ဆရာများ သည် ကလေးများအား နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနှင့် အကြောင်းအရာအမျိုးမျိုးကို အသုံးပြုကာ သင်ယူရန် အခွင့်အလမ်းများကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်သည်။

ကလေးများ၏ အသိသညာ၊ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် စိတ်နေသဘောထားများသည် မူလရှိပြီး အပေါ် မူတည်၍ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည်။ ကလေးများ၏ မူလရှိပြီး အသိသညာနှင့် အတွေ့အကြုံများ အပေါ်မူတည်၍ အသိသညာသစ်များ တည်ဆောက်နိုင်သည်နှင့်အမျှ ကလေးများ၏ စဉ်းစား ခြင်းနှင့် ကျိုးကြောင်းဆက်စပ် တွေးခေါ်ခြင်းများ ပြောင်းလဲလာသည်။ ကလေး လက်ရှိအနေ အထားတွင် လုပ်နိုင်သည်ထက်ပို၍ လုပ်နိုင်စေရန် ဆရာများနှင့် ၎င်းကလေးထက် စွမ်း ဆောင်ရည်ပိုမြင့်သော ကလေးအချင်းချင်း၏ ကူညီပံ့ပိုးမှုကို လိုအပ်သည်။ ကလေးများ အတွက် သင်ယူမှုလုပ်ငန်းများစီစဉ်သည့်အခါ ကလေးများအနေဖြင့် အနည်းငယ် ပိုမို အားထုတ် ရသည့်လုပ်ငန်းများဖြစ်လျှင် စိတ်ဝင်စားမှု ပိုမိုဖြစ်စေပြီး ထိရောက်ပါသည်။

ကလေးများ နေထိုင်ကြီးပြင်းရသည့်မတူညီသောယဉ်ကျေးမှုနှင့် လူမှုပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ များက ကလေးတို့၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို လွှမ်းမိုးကြသည်။ ကလေးများသည် သူတို့ကြီးပြင်းရာ မိသားစု၊ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံနှင့် ရပ်ရွာအဖွဲ့အစည်း ကွဲပြားသည်နှင့်အမျှ ၎င်းတို့၏ လူမှု ဆက်ဆံရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအတွေ့အကြုံများ ကွဲပြားခြားနားကြသည်။ အချို့မိသားစုများက လွတ်လပ်စွာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခြင်း၏ အရေးပါမှုကို အလေးထားသည်။ အချို့မိသားစုများမှာ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ လိုအပ်ချက်နှင့် ကလေးများက မိသားစု၊ ရပ်ရွာနှင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းကို မည်သို့ ဖြည့်ဆည်းပေးမည်ဆိုသည့် အပေါ်တွင် အလေးထားကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးမှု ကွဲပြား ခြားနားခြင်းသည် ကလေးများ၏ အမှုအကျင့်များ၊ အခြားသူများနှင့် အပြန်အလှန် ဆက်ဆံပုံ များ၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏လှုံ့ဆော်မှုကို တုံ့ပြန်ပုံတုံ့ပြန်နည်းများအပေါ် သက်ရောက်မှုများ ဖြစ်စေ ပါသည်။ ထိုသင်ယူမှု အတွေ့အကြုံများသည် ကလေးများ၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ပုံဖော်ပေးပြီး အကျိုး သက်ရောက်မှု ရှိသည်။

ကလေးများသည် ဘေးကင်းလုံခြုံမှုရှိပြီး မိမိတို့အား တန်ဖိုးထားသည်ဟု ခံစားရသည့်အခါတွင် အကောင်းဆုံး သင်ယူဖွံ့ဖြိုးကြသည်။ ကလေးများသည် လူကြီးများ၏ အာရုံစိုက်ခြင်း၊ အသိ

အမှတ်ပြုခြင်းကို ရရှိသောအခါ စိတ်လုံခြုံမှုရှိပြီး တန်ဖိုးထားခြင်း ခံရသည်ဟု ခံစားရပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပံ့ပိုးပေးခြင်းသည် ကလေးများအား အလိုလျောက် ယုံကြည်စိတ်ချမှုကိုရရှိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးများအား သင်ယူမှု အတွေ့အကြုံများမှတစ်ဆင့် ချီးမွမ်းပေးခြင်း၊ ပံ့ပိုးပေးခြင်း၊ လှုံ့ဆော်ပေးခြင်းတို့ဖြင့် လုံခြုံစိတ်ချရသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု ဖန်တီးရန် အရေးကြီးပါသည်။

ကလေး၏ ကနဦးအတွေ့အကြုံများသည် နောက်ပိုင်းကာလ ဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့် သင်ယူမှုအပေါ်တွင် ကြီးမားသော သက်ရောက်မှုများရှိပါသည်။ ၎င်းတို့၏ သင်ယူမှုအတွက် စေ့ဆော်မှုကို ဖြစ်စေသကဲ့သို့ သင်ယူမှုအပေါ်ထားရှိသည့် သဘောထားများ (ဥပမာ- ဇွဲကောင်းခြင်း၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်လုပ်ဆောင်လိုစိတ်၊ ပြောင်းလွယ်ပြင်လွယ်ဖြစ်မှု စသည်) အပေါ်တွင်လည်း သက်ရောက်မှုရှိပါသည်။

